

Vážený pane!

Předně bych chtěl poděkovat nejen Vám, ale i všem ostatním za projevenou solidaritu, která pro mě byla velkou pomocí a pomáhala mi překonat neutěšenou situaci ve které jsem se nacházel.

Hana mi potom předala k vyřízení Váš dotaz týkající se mé osoby. Jistě je Vám známo, že jsem odmítl uznat rozsudek trestního soudu a podrobit se všem jeho výrokům. Po rozhodnutí odvolacího soudu jsem se marně pokoušel dosáhnout o odkladu jeho vykonatelnosti podáním žádosti o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů a žádost o navrácení lhůty k podání odvolání. Zákon nebyl vůbec respektován. Přesto že obě žádosti mají odkladný účinek pro výkon trestu, byl jsem převezen do tábora, který je určen pro násilné trestné činy a kde je velice snadné v zákulisí oficiální spravedlnosti provádět různé zločiny. Z asi půl roční doby, která mi po odečtu vazby zbývala do "odpykání" tzv. trestu, jsem nakonec více než tři měsíce strávil ve vězenských nemocnicích, podroben zvláštní ostraze v podobě 24 hod. dozorčí služby přede dveřmi mé cely. Byl jsem zbaven možnosti přijímat jakéhokoliv vnější podněty, možnosti komunikace a dokonale izolován od spoluvězňů i okolního světa. Největším kázenským trestem je ve vězení samovazba, která je zákonem omezena na dobu max. 30 dnů. Je tomu tak proto, že výzkumy prováděné ve věznicích a zajateckých táborech prokázaly, že po této době dochází k hrůcení osobnosti člověka. Já jsem byl ovšem s krátkou výjimkou držen v izolaci půl roku.

Zdravotně na tom zatím nejsem nejlépe. Stojí přede mnou ohromná práce obsáhnout a vstřebat to dění, které se v průběhu mé téměř dvouleté nepřítomnosti událo. Nesmírně náročné je také učinit souhrn všech těch nezákonností, ke kterým došlo v mém trestním řízení. Je až neuvěřitelné, kolik těch nezákonností je a až k čemu se orgány činné v trestním řízení dokázaly uchýlit. Tuto práci za mě nikdo neudělá. Když vezmu do rukou rozsudek Měsoudu v Praze, naskakuje mi vždy doslova husí kůže. Mám vyhraněný cit a vztah pro právo a proto se dost těžko vyrovnávám např. s tím, že rozsudek má podstatné vady /§ 258/1b tr.ř., které jej činí naprosto nepřezkoumatelný a v důsledku toho nezákonný. Uvedu jen malé příklady. Skutková hodnocení soudu nespočívají ve zhodnocení jeho úvah na základě kterých dospěl soud ke konečnému úsudku. Jde o hotové úsudky v podobě právní kvalifikace skutku, která byla opsána z trestního zákona. Právní hodnocení zčásti vůbec chybí a pokud jej rozsudek obsahuje jde především o lapidární a nepřezkoumatelné konstatování, že obžalovaný spáchal ten a ten trestný čin. Hodnocení subjektivní stránky soud jaksi opoměl provést u všech trest. skutků, ač jde o jednu ze základních podmínek trestnosti.

Stále je potom proti mě vedeno trestní řízení u OS Liberec pro přečin dle § 7d.zák. o přeč. z důvodu údajného maření úředního rozhodnutí odmítáním práce v NVÚ Minkovice. V této věci jsem se opět dokonale juristicky zabarikádoval v několika vrstvách obhajoby. Překonat tuto obhajobu by bylo možné jen za drastických porušení zákona. Zkušenosti však ukazují, že to pro naše orgány nebývá problém.

V minulém měsíci bylo proti mě jedno trestní stíhání zastaveno, protože již došlo k "vyčerpání trestní sazby trestu", které by mi bylo možné uložit v jiných dvou trestních řízeních. Toto stíhání bylo proti mě vedeno asi 5 let. Šlo asi o 10 až 12 skutků, které jsem nakonec přestal již registrovat. Šlo o stíhání pro hlouposti, které sloužilo jen k omezování mé osoby, zajišťování psacích strojů a pod. Do obžaloby se nakonec dostaly pouze dva skutky, které žádný soud neměl zájem soudit. Spis byl přesouván z orgánu na orgán až došlo k zastavení tr. stíhání z již uvedeného důvodu.

Mé postavení je nadále velmi nejisté. Je na mě uvalen ochranný dohled, který ovšem odmítám respektovat. Z mé strany nejde jen o nějaký laciný protest, ale o jednání založené a opírající se o právo. Rozsudek trestního soudu je totiž neplatný ~~nikdy~~ negotium nullum. Podrobné právní odůvodnění zpracovávám. Zásadu rebus iudicatis standum est a řadu podobných, které stvořili římscí právníci lze totiž aplikovat na rozsudek právně omylný, ale nikoliv na to, co stvořil soud v našem případě. V daném případě jde jen o rozsudek zdánlivý, učiněný orgánem, který k tomu nebyl oprávněn a vyhlášený v řízení, které ze zákona nemohlo být vůbec vedeno. Nezanedbatelná není ani neplatnost rozsudku vyplývající z projevu vůle soudu. Je třeba činit rozdíl mezi justičním omylem a zločinem.

V případném dalším trestním řízení, které by bylo vedeno pro nerespektování trestního rozsudku bych jako nový prvek uplatňoval v rámci své obhajoby požadavek, aby soud samostatně přezkoumal zákonnost tr. rozsudku //LT 5/87 MS Praha/ na základě mé námitky o jeho nezákonnosti a nepravomocnosti. Běžná soudní praxe doposud stavěla na fikcích či právních domněnkách a pravomoci předchozích odsouzení, což umožňovala stavět jakousi pyramidu nezákonností na jednom předchozím bezpráví. Planost, či neplatnost R LT 5/87 by v novém trestním řízení byla otázkou viny, kterou je povinen soud řešit samostatně dle § 9/1 in fine tr. ř.

Z uvedeného hlediska si tedy lze jen přát zahájení trestního stíhání. Podobné nové prvky jsem ovšem vnášel do praxe i v tr. řízení /LT 5/78/. Soud se snimi vůbec nedokázal vypořádat a tak je prostě ignoroval. Tímto způsobem např. orgány činné v trestním řízení znehodnotily mou tzv. generální obhajobu, která se vztahovala na všechny stíhané skutky obou obžalovaných v naší trestní věci. Namítal jsem totiž, že jde o jednání dovolené, a to mimo jiné, dle samého tr. zákona dle § 13,14 jako výkon nutné obrany a krajní nouze. O obranu proti bezpráví a nezákonnostem pouhou kritikou a tedy o obranu nejen přiměřenou, ale dokonce velmi mírnou s ohledem k intenzitě útoků. Dále jsem dovozoval povinnost orgánů činných v trestním řízení protiprávní útoky dokazovat a hodnotit v porovnání s obranou - stíhanými činy obou obviněných. S ohledem ke znění § 9/1 in fine tr. ř. má potom orgán činný v trestním řízení povinnost řešit projudiciální otázky viny samostatně. Otázku předchozích persekucí jsem potom postavil jako otázku viny a požadavek orgány činné v trestním řízení, aby přezkoumaly označené soudní rozsudky z hlediska jejich zákonnosti, jestliže mě stíhají za jejich kritiku. Namítal jsem dále, že i kdyby se eventuelně zjistilo případně překročení mezi nutné obrany a krajní nouze, že by šlo stejně jen o tzv. obranu putativní a tedy jen o nedbalostní jednání spočívající v omylu např. v přesném odhadu intenzity útoku, či v osobě útočníka. Nedbalostní jednání potom není možné tr. stíhat jako tr. činy pobuřování, podvracení republiky, verbální a písemné útoky na veřejné činitele či státní orgány. /§ 3/3 tr. zák.

Domnívám se, že tyto prvky by bylo vhodné prosazovat do soudní praxe i v dalších případech. Samotná skutečnost, že se justiční orgány s touto obhajobou nedokázaly vypořádat a musely ji proto ignorovat, tento požadavek jen podporuje.

Omlouvám se, že jsem se nechal poněkud unést a možná zašel až příliš daleko do právní problematiky věci. Nebylo to mým úmyslem, ale jsem až příliš prostoupen svou současnou prací týkající se této problematiky.

Příjímte ode mne mnoho pozdravů a uznání za Vaši práci v oblasti tolik potřebné, nejen k udržení míru, ale i prospěšné a nezbytné pro rozvoj lidské civilizace. Očekávám od Vás, že příjem tohoto dopisu potvrdíte.

S pozdravem

Pavel W o n k a

Vrchlabí dne 10.3.1988